

आशिषि दंष्ट्रायां विषं यस्य तं ॥ पृषोदरादित्वात्साधुः ॥ अभिसमापन्नमभिमुखे स्थितं तुदति व्यथयति ॥ ३ ॥ उत्तमं विषं त्वद्विरूपतालक्षणं ॥ ४ ॥ अंतकसमा त्वं कस्य स
मीपं गता येनेमामवस्थां नीता अंतकसमा त्वं केनेमामवस्थां नीतासती अत्रागतेत्यर्थो वा ॥ ५ ॥ महात्मनां मध्ये इति शेषः ॥ ६ ॥ महेंद्रमिति सहस्राक्षत्वपाकशासनत्वे विशेष
णं महेंद्रमित्यस्यांतरेणेति शेषः ॥ पश्यामीत्यत्र तमित्यध्याहारः ॥ मनुष्यादीनां तु स्वाप्रियकरणे संभावनैवनेति भावः ॥ क्वचित्तु अंतरेण सहस्राक्षमित्येव पाठः ॥ ७ ॥ जीवितस्यां
तंगमयंति प्रापयंतितैः तृषया निष्पिबन् सारसो हंसो यथा सलिले आसक्तं क्षीरमादत्ते एवं प्राणानादास्ये इत्यर्थः ॥ ८ ॥ शरैः संकृतानि मर्माणि यस्य तस्य कंठकर्त्तनकालि

कः कृष्णसर्पमासीनमाशी विषमनागसं ॥ तुदत्यभिसमापन्नमंगुल्यग्रेण लीलया ॥ ३ ॥ कालपाशं समासज्य कंठे मोहान्न बुध्यते ॥ य
स्त्वामद्य समासाद्य पीतवान् विषमुत्तमं ॥ ४ ॥ बलविक्रमसंपन्ना कामगा कामरूपिणी ॥ इमामवस्थां नीता त्वं केनांतक समागता ॥ ५ ॥
देवगंधर्वभूतानामृषीणां च महात्मनां ॥ को यमेवं महावीर्यस्त्वां विरूपांचकार ह ॥ ६ ॥ न हि पश्याम्यहं लोके यः कुर्यान्मम विप्रियं ॥ अ
मरेषु सहस्राक्षं महेंद्रं पाकशासनं ॥ ७ ॥ अद्याहं मार्गणैः प्राणानादास्ये जीवितान्तगैः ॥ सलिले क्षीरमासक्तं निष्पिबन्निव सारसः ॥ ८ ॥
निहतस्य मया संख्येशरसंकृतमर्मणः ॥ सफेनं रुधिरं कस्य मेदिनी पातुमिच्छति ॥ ९ ॥ कस्य पत्ररथाः कायान्मांसमुत्कृत्य संगताः ॥ प्र
हृष्टा भक्षयिष्यंति निहतस्य मथारणे ॥ १० ॥ तं न देवानगंधर्वानपि शाचानराक्षसाः ॥ मया पकृष्टं रूपं शक्तास्त्रातुं महाहवे ॥ ११ ॥
उपालभ्य शनैः संज्ञांतं मेशं सितुर्महसि ॥ येन त्वंदुर्विनीतेन वने विक्रम्य निर्जिता ॥ १२ ॥ इति भ्रातुर्वचः श्रुत्वा कुद्वस्य च विशेषतः ॥ त
तः शूर्पणखा वाक्यं सवाप्यमिदमब्रवीत् ॥ १३ ॥ तरुणौ रूपसंपन्नौ सुकुमारौ महाबलौ ॥ पुंडरीकविशालाक्षौ चौरकृष्णाजिनांबरौ ॥ १४ ॥

कंसफेनमित्युपलक्षणं ॥ दीर्घधारं सोणं च ॥ ९ ॥ संगता मिलिताः पत्ररथाः पक्षिणः ॥ १० ॥ ११ ॥ विक्रम्य शौर्यं कृत्वा ॥ १२ ॥ १३ ॥ श्रीरामचंद्रे दोषाणामभावा
दुणोक्त्यैव तं बोधयति ॥ तरुणावित्यादि व्याख्यातप्रायं ॥ १४ ॥